

NORA ROBERTS

Alles voor elkaar

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

© 2012 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *The Perfect Hope*
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Wil Immink Design / iStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Moravia Books s.r.o.

ISBN 978 94 027 2510 0
NUR 302
Eerste druk juni 2017

Originele uitgave verschenen bij The Berkley Publishing Group, New York
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van
Harlequin Enterprises Limited
HARLEQUIN en de H & DIAMOND DEVICE zijn handelsmerken van
Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Met wat gekraak en gezucht legde het oude gebouw zich ter ruste. Onder de met sterren bezaaide hemel glansden de stenen muren, hoog oprijzend aan het plein in Boonsboro zoals ze al meer dan twee eeuwen deden. Zelfs het kruispunt – waarvandaan de straten zich uitstrekten in poelen van licht en schaduw – was nu stil. Alle ramen en etalages aan Main Street leken te slapen, vredig weggedommeld in de zwoele zomernacht.

Ze zou hetzelfde moeten doen, dacht Hope. Zich ter ruste leggen, uitstrekken. Slapen.

Dat zou wel zo verstandig zijn, en ze beschouwde zichzelf als een verstandige vrouw. Maar ze was rusteloos na de lange dag, en bovendien wist ze dat Carolee er voor dag en dauw zou zijn om met het ontbijt te beginnen.

De B&B-manager kon uitslapen.

Hoe dan ook, het was amper middernacht. Toen ze nog in Georgetown woonde en werkte, was het er zelden van gekomen om zo vroeg naar bed te gaan. Natuurlijk was ze destijds manager van het Wickham, en als ze niet bezig was een of andere kleine crisis op te lossen of een verzoek van een gast af te handelen, genoot ze met volle teugen van het nachtleven.

Het plaatsje Boonsboro, gelegen in de heuvels aan de voet van Marylands Blue Ridge Mountains, mocht dan een rijke en legendarische geschiedenis hebben en absoluut zijn charmes – waaronder ze de gerestaureerde B&B rekende die ze nu runde – maar het stond niet bekend om zijn bruisende nachtleven.

Daar zou enige verandering in komen wanneer haar vriendin Avery haar restaurant en tapperij opende. En wat zou het enig zijn te zien wat de energieke Avery MacTavish deed met haar nieuwe

zaak pal naast de deur – en recht tegenover Avery’s pizzeria aan de andere kant van het plein.

Vóór het eind van de zomer zou Avery de leiding over twee restaurants combineren, dacht Hope.

En dan noemden mensen háár een streber.

Ze keek de keuken rond – blinkend schoon, gezellig en uitnodigend. Ze had al fruit gesneden, de voorraden gecontroleerd, de koelkast gevuld. Dus Carolee kon morgen meteen aan de slag met het ontbijt voor de gasten die momenteel in hun kamers onder de wol lagen.

Ze had de administratie bijgewerkt, alle deuren gecontroleerd en haar rondje gemaakt om te kijken of er nog ergens borden stonden – of iets anders wat er niet hoorde. Het werk zat erop, en toch had ze nog geen zin om zelf onder de wol te kruipen in haar appartement op de tweede etage.

In plaats daarvan schonk ze zichzelf een royaal glas wijn in en liep een laatste rondje door de lobby, waar ze de kroonluchter uit knipte boven de grote tafel in het midden. Op de tafel stond een uitbundig boeket zomerbloemen.

Onder de stenen boog door ging ze naar de voordeur, voelde nog een keer of die op slot zat voordat ze de trap op liep. Haar vingers gleden over de smeedijzeren leuning.

Hoewel ze de bibliotheek al had gecontroleerd, deed ze het nog een keer. Het was niet dwangmatig, hield ze zichzelf voor. Er kon best een gast naar binnen zijn geglipt voor een glas whisky of een boek. Maar de kamer was doodstil, net als de rest van het pand.

Ze keek achterom. Ze had gasten op deze etage. Mr. en Mrs. Vargas – Donna en Max – zevenentwintig jaar getrouwd. De nacht in de B&B, in Nick en Nora, was een verjaardagscadeau voor Donna van hun dochter. Was dat niet schattig?

Haar andere gasten, een etage hoger in Westley en Buttercup, hadden de B&B gekozen om hun huwelijksnacht door te brengen.

Ze hoopte dat het pasgetrouwde stel, April en Troy, er heerlijke, blijvende herinneringen aan overhield.

Ze controleerde de deur naar het balkon, waarna ze hem in een opwelling van het slot draaide en naar buiten stapte.

Met haar wijn liep ze over het brede houten balkon, leunde tegen de reling. Aan de andere kant van het plein was het appartement boven Vesta in duister gehuld – en stond leeg nu Avery bij Owen Montgomery was ingetrokken. Ze wilde best bekennen – tegenover zichzelf dan – dat ze het miste om naar de overkant te kijken en te weten dat haar vriendin daar was, op een steenworp afstand.

Maar Avery was precies waar ze hoorde te zijn, besloot Hope, bij Owen – haar eerste en, naar was gebleken, tevens laatste vriendje.

Over schattig gesproken.

En ze had geholpen een bruiloft te plannen – meibruid, meibloemen – hier op de binnenplaats, net als die van Clare het afgelopen voorjaar.

Daaraan terugdenkend, tuurde Hope Main Street af richting de boekwinkel. Clare had als jonge weduwe met twee kinderen en een derde op komst een risico genomen met Turn The Page. Maar ze had er iets van gemaakt. Clare had de gave om overal iets van te maken. Nu was ze Clare Montgomery, Becketts vrouw. En zodra de winter weer inzette, zouden ze een nieuwe baby in hun midden verwelkomen.

Gek, of niet soms, dat haar twee vriendinnen zo lang hier in Boonsboro hadden gewoond, en zij pas een jaar – niet eens een heel jaar – geleden hierheen was verhuisd. De nieuwkomer.

Nu was zij van hen drieën de enige die nog hier woonde, in het centrum van het stadje.

Het sloeg nergens op dat ze hen miste, want ze zag hen bijna dagelijks, maar tijdens avonden waarop ze zich rusteloos voelde, kon ze soms, diep vanbinnen, wensen dat ze nog steeds zo dichtbij woonden.

Er was zoveel veranderd, voor hen allemaal, dit afgelopen jaar.

Ze was dik tevreden geweest in Georgetown, met haar huis, haar baan, haar dagelijks leven. Met Jonathan, de vuile vreemdganger.

Ze had weldoordachte, concrete plannen gehad, geen haast, geen spoed, maar wel concrete plannen. Het Wickham was haar plek. Ze kende het ritme, de sfeer, de behoeften. En ze had verdomd goed werk geleverd voor de Wickhams, en hun vuile vreemdganger van een zoon, Jonathan.

Ze zou met hem trouwen. Nee, er was geen sprake van een officiële verloving, een uitgesproken belofte, maar een huwelijk en een gezamenlijke toekomst lagen in de lijn der verwachting.

Ze was niet achterlijk.

En al die tijd – in elk geval de laatste paar maanden – dat ze een relatie hadden, waarbij hij bij haar in bed lag, of zij bij hem, had hij iemand anders gehad. Iemand uit zijn eigen verheven kringen zou je kunnen zeggen, bedacht ze enigszins wrang. Iemand die geen tien- of twaalfurige werkdagen maakte, en vaak nog meer, om het exclusieve hotel te leiden, maar die er logeerde, in de allerduurste suite uiteraard.

Nee, ze was niet achterlijk, maar ze was veel te goed van vertrouwen geweest, en geschokt en tot op het bot vernederd toen Jonathan haar vertelde dat hij zijn verloving – met iemand anders – de volgende dag bekend zou maken.

Geschokt en tot op het bot vernederd, dacht ze nogmaals, met name omdat ze op dat moment naakt in haar bed lagen.

Ook hij was geschokt toen ze hem had toegesnauwd dat hij moest opdonderen. Hij had werkelijk niet begrepen waarom er tussen hen iets zou moeten veranderen.

Dat ene moment had heel wat veranderingen ingeluid.

Nu was ze de manager van de Inn BoonsBoro, en woonde ze in een klein plaatsje in het westen van Maryland, een flink eind van het uitgaanscentrum van de grote stad.

Ze besteedde haar schaarse vrije tijd niet aan het plannen van chique dineetjes, of aan het shoppen in boetieks voor de perfecte schoenen bij het perfecte jurkje voor het volgende feest.

Miste ze het? Haar lievelingsboetiek, haar favoriete lunchcafé, de prachtige hoge plafonds en met bloemen begroeide kleine patio van haar eigen herenhuis? Of de hectiek en spanning van het gereedmaken van het hotel voor bezoeken van hoogwaardigheidsbekleders, beroemdheden en topmannen uit het bedrijfsleven?

Soms, gaf ze toe. Maar niet zo vaak als ze had verwacht, en niet zo erg als ze had gedacht.

Omdat ze tevreden was geweest met haar privéleven, werd uitgedaagd in haar werk, en het Wickham haar plek was geweest. Maar in de afgelopen paar maanden was ze tot een ontdekking gekomen. Hier was ze niet alleen tevreden, maar gelukkig. De B&B was niet alleen haar plek, het was thús.

Dat had ze aan haar vriendinnen te danken, en aan de Montgomery-broers en hun moeder. Justine Montgomery had haar ter plekke aangenomen. Destijds had Hope Justine nog niet goed genoeg gekend om verbaasd te zijn over haar razendsnelle aanbod. Maar zichzelf kende ze wel, en nog altijd was ze verbaasd over haar eigen snelle, impulsieve aanvaarding.

Van nul tot honderd? Eerder van nul tot honderdvijftig, en de teller liep nog steeds.

Ze had geen spijt van de impulsieve daad, de beslissing, de verhuizing.

Een nieuwe start was geen onderdeel van het plan geweest, maar ze was goed in het bijstellen van plannen. Dankzij de Montgomery's was de beeldschoon – en met bloed, zweet en tranen – geres-taureerde B&B nu haar thuis en haar carrière.

Ze slenterde over het balkon, liet een keurende blik over de hangplanten gaan, verschoof een bistrostoeltje een tikje.

‘En ik ben weg van elke vierkante centimeter ervan,’ mompelde ze.

Een van de deuren die vanuit Elizabeth en Darcy toegang gaf tot het balkon, ging open. De geur van kamperfoelie verspreidde zich door de zwoele nacht.

Er was nog iemand rusteloos, dacht Hope. Alhoewel, ze wist eigenlijk niet of geesten wel sliepen. Ze betwijfelde of de geest die Beckett Elizabeth had genoemd naar de kamer waar ze het liefst rondwaarde, het haar zou vertellen als ze het vroeg. Tot dusver had Lizzy zich niet verwaardigd tegen haar huisgenoot te praten.

Hope glimlachte om het woord, nam een slokje wijn.

‘Mooie nacht. Ik bedacht net hoe anders mijn leven nu is en hoe blij ik daar al met al om ben.’ Ze sprak op ontspannen, vriendelijke toon. Tenslotte was uit het speurwerk dat zij en Owen tot nu toe hadden verricht naar hun vaste gast, gebleken dat Lizzy – of Eliza Ford tijdens haar leven – een van Hopes voorouders was.

Familie hoorde in Hopes ogen ontspannen en vriendelijk met elkaar om te gaan.

‘We hebben een pasgetrouwd stel in W&B. Ze zien er zo gelukkig uit, zo fris en nieuw. Het echtpaar in N&N is hier om haar achten-vijftigste verjaardag te vieren. Bij hen is het nieuwe er vanaf, maar ze zien er nog wel gelukkig uit, en ze zijn zo aardig en gezellig. Ik vind het fijn om hun een bijzonder logeeradres te bieden, een bijzondere ervaring. Daar ben ik goed in.’

De stilte hield aan, maar Hope kon haar aanwezigheid vóélen. Gemoedelijk, besepte ze. Bizar, maar gemoedelijk. Gewoon twee vrouwen die nog laat op waren en in het donker wat voor zich uit keken.

‘Carolee begint morgen vroeg. Zij doet het ontbijt, en ik heb de ochtend vrij. Dus.’ Ze hief haar glas. ‘Een beetje wijn, een beetje zelfreflectie, een beetje ronddraaien in kringetjes van zelfmedelijken tot ik me realiseerde dat er geen enkele reden is om zelfmede-

lijden te hebben.’ Met een glimlach nam Hope nog een slokje. ‘Dus, een goed glas wijn. En nu ik dat allemaal heb afgewerkt, moest ik maar eens naar bed gaan.’

Toch treuzelde ze nog eventjes in de stille zomernacht, omhuld door de geur van kamperfoelie.

Toen Hope de volgende ochtend beneden kwam, rook ze de geur van verse koffie, gebakken bacon en, als haar neus haar niet bedroog, Carolees appel-kaneelpannenkoekjes. Ze hoorde gebabbel in de eetkamer. Donna en Max, die het erover hadden om nog wat in Boonsboro rond te neuzen voordat ze huiswaarts keerden.

Hope liep de gang door naar de keuken om te kijken of Carolee nog hulp nodig had. Justines zus had haar goudblonde haar kort geknipt voor de zomer, maar wel met een nonchalant lange pony tot vlak boven haar vrolijke zachtbruine ogen. Die keken Hope stralend aan, hoewel ze een vermanende vinger opstak.

‘Wat doe jij hier beneden, jongedame?’

‘Het is bijna tien uur.’

‘En jouw vrije ochtend.’

‘Waarop ik pas om acht uur ben opgestaan, yoga heb gedaan en schoongemaakt.’ Ze schonk zichzelf een mok koffie in, sloot haar eigen diepbruine ogen bij de eerste slok. ‘Mijn eerste bakje vandaag. Waarom is dat altijd het lekkerst?’

‘Wist ik het maar. Ik probeer nog steeds op thee over te stappen. Darla is op de gezonde toer en doet haar best om mij mee te krijgen.’ Carolee sprak met een mengeling van warmte en wrevel over haar dochter. ‘Ik vind onze Titania en Oberon melange heel lekker. Maar... het is geen koffie.’

‘Niets haalt het bij koffie.’

‘Wat je zegt. Ze kan niet wachten tot het nieuwe fitnesscentrum opengaat. Ze zegt dat als ik me zelf niet opgeef voor yogales, zij het doet en me erheen sleept.’

‘Ik weet zeker dat je yoga heel leuk zult vinden.’ Hope schoot in de lach bij de vertwijfelde – en benauwde – trek op Carolees gezicht. ‘Echt waar.’

‘Hm.’ Carolee pakte het vaatdoekje weer op, ging verder met het afnemen van het granieten aanrechtblad. ‘De Vargases zijn weg van de kamer, en zoals altijd kreeg de badkamer juichende kritieken. Van het pasgetrouwde stel heb ik nog geen kik gehoord.’

‘Ze zouden me teleurstellen als dat wel zo was.’ Hope streek haar haren naar achteren. In tegenstelling tot Carolee probeerde ze het korte, scherp gesneden kapsel dat ze de afgelopen twee jaar had gehad, te laten groeien. De donkere glanzende haarpunten raakten inmiddels haar kaak, een tussenlengte die nogal irritant was.

‘Ik ga eens bij Donna en Max kijken, vragen of ze nog iets nodig hebben.’

‘Laat mij maar,’ zei Hope. ‘Ik wil ze toch goedemorgen zeggen, en ik denk dat ik daarna bij TTP langs ga, even bijkletsen met Clare zolang het mijn vrije ochtend nog is.’

‘Ik zag haar gisteravond bij de boekenclub. Ze heeft zo’n schattig buikje. O, ik heb meer dan genoeg beslag als het pasgetrouwde stel nog pannenkoekjes wil.’

‘Zal ik doorgeven.’

Ze ging naar de eetkamer, maakte een praatje met de gasten terwijl ze onopvallend controleerde of er nog voldoende vers zomerfruit, koffie, vruchtensap was.

Zodra ze zich ervan verzekerd had dat het haar gasten aan niets ontbrak, toog ze weer naar boven om haar tas te pakken – en liep het pasgetrouwde stel tegen het lijf dat net vanaf het balkon naar binnen stapte.

‘Goedemorgen.’

‘O, goedemorgen.’ De kersverse bruid gloeide nog na van een goed bestede huwelijksnacht. ‘Wat is dat een beeldschone kamer, zeg. Ik vind echt alles top. Ik voelde me net een prinses.’

‘En terecht,’ zei Hope, waarop ze allebei in de lach schoten.

‘Zo gaaf, dat elke kamer vernoemd is naar een liefdespaar uit een roman.’

‘Liefdesparen uit verhalen met een happy end,’ bracht Troy haar in herinnering, wat hem een trage, dromerige glimlach van zijn bruid opleverde.

‘Net als wij. We willen je heel erg bedanken dat je ons zo’n bijzondere huwelijksnacht hebt laten beleven. Het was alles waarvan ik had gedroomd. In één woord perfect.’

‘Dat is wat we hier doen.’

‘Maar... we vroegen ons af. We weten dat we straks moeten uitchecken...’

‘Als jullie liever wat later vertrekken, kan ik dat regelen,’ begon Hope.

‘Nou, eigenlijk...’

‘We hopen dat we nog een nacht kunnen blijven.’ Troy sloeg een arm om Aprils schouders, trok haar tegen zich aan. ‘We vinden het hier echt het einde. We waren van plan om naar Virginia door te rijden, gewoon op de bonnefooi, maar... we vinden het hier echt geweldig. Als er nog een kamer beschikbaar is, dan nemen we die graag.’

‘Jullie zijn van harte welkom, en jullie kamer is vannacht nog vrij.’

‘Echt waar?’ April hupte op en neer. ‘O, dit is meer dan perfect. Dank je wel.’

‘Heel graag gedaan. Ik ben blij dat jullie van je verblijf genieten.’

Blijde gasten zorgden voor blije B&B-managers, dacht Hope terwijl ze naar boven stoomde voor haar tas. Ze stoomde weer naar beneden, naar haar kantoor om de reservering te wijzigen, en met de geuren en stemmen op de achtergrond haastte ze zich via de receptie naar de achterdeur.

Ze liep om het gebouw heen, wierp een blik op Vesta aan de

overkant. Ze kende de agenda's van Avery en Clare bijna net zo goed als die van haarzelf. Avery was nu bezig met de voorbereidingen voordat het restaurant openging, en Clare moest inmiddels terug zijn van haar afspraak bij de dokter.

De echo. Als het meezat, wisten ze nu of Clare zwanger was van het meisje waar ze op hoopte.

Wachtend voor het voetgangerslicht op de kruising, keek ze Main Street in. Daar stond Ryder Montgomery voor het pand dat de Montgomery Family Contractors momenteel aan het verbouwen waren. Bijna af, dacht ze, waardoor Boonsboro binnen afzienbare tijd weer een warme bakker zou hebben.

Zijn spijkerbroek was gescheurd op de linkerknie en zat onder de spetters verf of gips of wat er zoal opspatte op bouwplaatsen. Zijn gereedschapsriem hing laag om zijn heupen, zoals de wapenriem van een ouderwetse sheriff – in haar ogen althans. Donker haar krulde warrig onder zijn honkbalpetje vandaan. Een zonnebril verhulde ogen waarvan ze wist dat ze groen met gouden spikeltjes waren.

Hij stond te overleggen met een paar bouwvakkers, wees omhoog, beschreef een cirkel met zijn vinger en schudde zijn hoofd, in die voor hem typische houding waarbij hij door een heup zakte.

Aangezien de voorgevel momenteel in een doffe laag grondverf stond, nam ze aan dat ze de kleuren van de toplaag bespraken.

Een van de bouwvakkers barstte in lachen uit, waarop Ryder reageerde met een flitsende grijns en een schouderophalen.

Het schouderophalen was, net als de houding, ook zo'n gewoonte van hem, dacht ze.

De Montgomery-broers waren een aantrekkelijk trio, maar naar haar mening hadden haar vriendinnen de top twee uitgekozen. Ze vond Ryder nogal nors, op het lompe af.

En, oké, sexy – op een primitieve, ruige manier.

Niet haar type, in de verste verte niet.

Op het moment dat ze de straat overstak, klonk er een langge-
rekt, overdreven gefluit. Omdat ze wist dat het als geintje bedoeld
was, draaide ze haar hoofd schuin achterom richting bakkerij, to-
verde een broeierige lach op haar gezicht – en zwaaide naar Jake,
een van de schilders. Hij en de bouwvakker naast hem zwaaiden te-
rug.

Maar Ryder Montgomery uiteraard niet, dacht ze. Hij haakte al-
leen zijn duimen in zijn zakken, keek naar haar. Lomp, dacht ze
nogmaals. Hij kon het niet eens opbrengen om even zijn hand op
te steken.

Ze beschouwde de kriebels in haar buik als de natuurlijke reactie
van een gezonde vrouw op een lange, door donkere glazen verhul-
de blik van een sexy – zij het norske – man.

Zeker voor een vrouw die geen man had gehad in – hemel – een
jaar tijd. Iets meer dan een jaar. Maar wie hield de tel bij?

Haar eigen schuld, haar eigen keuze, dus waarom zou ze erbij
stilstaan?

Aan de andere kant van Main Street sloeg ze rechts af richting de
boekwinkel, net toen Clare de gezellige overdekte veranda op stap-
te.

Ze zwaaide naar Clare, die even bleef staan, een hand op het op-
bollende buikje onder haar luchtige zomerjurk. Clare droeg haar
lange zomerblonde haar in een staart, en een zonnebril met blauw
montuur om het felle licht van de ochtendzou te filteren.

‘Ik was net onderweg om te vragen hoe het met je gaat,’ riep
Hope.

Clare hield haar mobiel omhoog. ‘Ik was je net aan het sms’en.’
Ze liet de mobiel weer in haar zak glijden, hield haar hand daar een
moment, terwijl ze de treden naar de stoep af liep.

‘En?’ Onderzoekend nam Hope het gezicht van haar vriendin
op. ‘Alles goed?’

‘Ja. Goed. We zijn net terug. Beckett...’ Ze keek over haar schou-

der. ‘Hij rijdt nu naar de achterplaats van de bakkerij. Hij heeft zijn gereedschap bij zich.’

‘Aha.’ Lichtelijk ongerust legde Hope een hand op Clares arm. ‘Lieve schat, je hebt de echo laten maken, toch?’

‘Ja.’

‘En?’

‘O. Laten we naar Vesta lopen. Dan vertel ik het jou en Avery tegelijk. Beckett gaat zijn moeder bellen, het aan zijn broers vertellen. Ik moet mijn ouders ook bellen.’

‘Met de baby is alles goed?’

‘Absoluut.’ Onder het lopen klopte ze op haar tas. ‘Ik heb foto’s.’

‘Die moet ik zien!’

‘Ik zal er dagenlang mee lopen te showen. Wekenlang. Het is ongelooflijk.’

Avery kwam door de voordeur van het restaurant, een wit schort over een capribroek en T-shirt. Ze hupte op en neer op paarse Crocs. De zon scheen op haar Schotse krijgsheldinnenhaar, liet de korte pieken glinsterend oplichten.

‘Moeten we roze denken?’

‘Ben je alleen?’ vroeg Clare op haar beurt.

‘Ja, nog wel. Fran komt pas over een minuut of twintig. Is het goed met je? Is alles in orde?’

‘Alles is absoluut helemaal tiptop. Maar ik wil wel graag zitten.’

Terwijl haar vriendinnen achter haar rug een blik wisselden, ging Clare naar binnen en liep linea recta naar de bar, waar ze op een barkruk plofte. Zuchtte. ‘Het is de eerste keer dat ik zwanger ben met drie jongens die net zomervakantie hebben. Een hele uitdaging.’

‘Je ziet een beetje pips,’ merkte Avery op.

‘Moe, dat is alles.’

‘Wil je iets kouds?’

‘Zielsgraag.’

Avery liep naar de koelkast, en intussen ging Hope zitten, tuurde met samengeknepen ogen naar Clares gezicht. ‘Je bent aan het rekken. Als er niets mis is –’

‘Er is niets mis, en misschien ben ik een beetje aan het rekken, ja. Het is groot nieuws.’ Ze lachte in zichzelf, nam het gekoelde gemerbier van Avery aan.

‘Dus hier zit ik dan, met mijn twee beste vriendinnen, in Avery’s gezellige restaurant waar het al naar pizzasaus ruikt.’

‘Dat heb je in een pizzeria.’ Avery gaf Hope een flesje water. Daarna sloeg ze haar armen over elkaar, bestudeerde Clares gezicht. ‘Het is een meisje. Balletschoentjes en haarlinten!’

Clare schudde haar hoofd. ‘Blijkbaar ben ik gespecialiseerd in jongetjes. Maak daar maar honkbalhandschoenen en actiefiguren van.’

‘Een jongetje?’ Hope leunde voorover, raakte Clares hand aan. ‘Ben je teleurgesteld?’

‘Verre van.’ Ze opende haar tas. ‘Willen jullie het zien?’

‘Wat denk je?’ Avery deed een uitval, maar Clare hield de envelop snel buiten bereik. ‘Lijkt hij op jou? Op Beck? Op een vis? Niet lullig bedoeld, maar ik vind ze altijd op kikkervisjes lijken.’

‘Welke?’

‘Hoezo, welke?’

‘Er zijn er twee.’

‘Twee?’ Hope verslikte zich bijna in het water. ‘Een tweeling? Je krijgt een tweeling?’

‘Twee?’ echode Avery. ‘Je hebt twee kikkervisjes?’

‘Twee jongetjes. Bewonder mijn prachtige jongetjes.’ Clare haalde de afdruk van de echo tevoorschijn, barstte vervolgens in tranen uit. ‘Vreugdetranen,’ wist ze uit te brengen. ‘Hormonen, maar vreugdetranen. O, hemel. Kijk mijn baby’s eens!’

‘Wat een snoesjes!’

Clare veegde de tranen weg en grijnsde intussen naar Avery. ‘Je ziet ze niet eens.’

‘Nee, maar ze zijn snoezig. Een tweeling. Dat is vijf. Je hebt het sommetje toch wel gemaakt, hè? Jullie hebben straks vijf jongens.’

‘We hebben het sommetje gemaakt, maar het moet nog bezinken. We hadden niet verwacht, we hadden er geen rekening mee gehouden... Misschien had ik dat moeten doen. Ik ben dikker dan ik in zo’n vroeg stadium ooit ben geweest. Maar toen de dokter het ons vertelde... Beckett trok wit weg.’

Ze lachte, ook al bleven de tranen stromen. ‘Spierwit. Ik was bang dat hij zou flauwvallen. Daarna staarden we elkaar alleen maar aan. En toen begonnen we te lachen. We bleven er bijna in. Ik geloof dat we allebei licht hysterisch waren. Vijf. O, grote goden. Vijf jongens.’

‘Dat kunnen jullie prima aan. Jullie allemaal,’ verzekerde Hope haar.

‘Ja, dat weet ik. Ik ben zo verbijsterd, zo blij, zo overdonderd. Ik weet niet hoe Beckett ons thuis heeft gekregen. Ik zou niet kunnen zeggen of we terug zijn gereden vanuit Hagerstown of vanuit Californië. Ik verkeerde in een soort shocktoestand, geloof ik. Een tweeling.’

Ze legde haar handen op haar buik. ‘Er zijn van die momenten in je leven dat je denkt: dit is het. Gelukkiger of blijer kan ik niet worden. Meer dan ik nu voel, kan ik niet voelen. Precies op dit ogenblik. Dit is zo’n moment voor me.’

Hope omhelsde haar, en Avery omhelsde hen beiden.

‘Ik ben zo blij voor je,’ mompelde Hope. ‘Even blij, overrompeld en opgetogen als jullie.’

‘De jongens zullen door het dolle heen zijn.’ Avery liet hen los. ‘Toch?’

‘Ja. En aangezien Liam al duidelijk had gemaakt dat als ik een meisje kreeg, hij zich niet ging verlagen om met haar te spelen, zal hij het helemaal leuk vinden.’

‘Hoe zit het met de datum waarop je bent uitgerekend?’ vroeg Hope. ‘Is die vroeger met een tweeling?’

‘Iets. Ze zeiden 21 november. Dus, Thanksgiving-baby’s in plaats van kerstkindjes.’

‘Lekker snaaien,’ zei Avery, waarop Clare weer in de lach schoot.

‘Je moet ons laten helpen met het inrichten van de babykamer,’ begon Hope. Plannen zat haar in het bloed.

‘Daar reken ik op. Ik heb niets. Na Murphy heb ik alle babyspullen weggegeven. Ik had nooit gedacht dat ik nog eens verliefd zou worden, of nog eens zou trouwen, of meer kinderen zou krijgen.’

‘Kunnen we het over een babyfeestje hebben? Met als thema: dubbele pret,’ dacht Hope hardop. ‘Alles wat in paren, setjes van twee, verkrijgbaar is. Zoiets. Ik ga ermee aan de slag. Dat kunnen we het beste begin oktober plannen, voor alle zekerheid.’

‘Babyfeestje.’ Clare slaakte een zucht. ‘Het wordt steeds reëler. Ik moet mijn ouders bellen, en het aan de meiden vertellen,’ voegde ze eraan toe, doelend op het personeel van haar boekwinkel. Ze hees zichzelf overeind. ‘Novemberbaby’s,’ zei ze. ‘Het extra gewicht moet ik tegen mei en de bruiloft wel weer kwijt zijn.’

‘O, ja. Ik ga trouwen.’ Avery stak haar hand uit, bewonderde de diamant die de kauwgomballenautomaatring verving die Owen om haar vinger had geschoven. Tweemaal.

‘Trouwen én een tweede restaurant openen én helpen een babyfeestje te organiseren én de vrijgezellenwoonkamer omtoveren tot een woonkamer voor een stelletje.’ Hope priemde een vinger in Avery’s arm. ‘We hebben heel wat te plannen.’

‘Ik heb morgen wel wat tijd.’

‘Mooi.’ Hope liep razendsnel het lijstje in haar hoofd door, schoof met klussen, schatte de tijd in. ‘Eén uur. Dan kan ik tijd vrijmaken. Red je dat?’ vroeg ze aan Clare. ‘Dan maak ik een lunchhapje voor ons klaar, en kunnen we vast wat plannen uitwerken voordat ik nieuwe gasten moet inchecken.’

‘Morgen om één uur.’ Clare klopte op haar buik. ‘Wij zijn van de partij.’

‘Ik kom ook,’ beloofde Avery. ‘Als ik wat later ben, hadden we het lekker druk met de lunch. Maar ik kom ook.’

Hope liep met Clare naar buiten, omhelsde haar nog een keer voordat ze uit elkaar gingen. En stelde zich voor dat Clare haar ouders het blijde nieuws vertelde. Stelde zich tevens voor dat Avery Owen sms’te. En dat Beckett in de loop van de dag wegglipte om te kijken hoe het met Clare was, of gewoon een paar minuutjes spijbelde om zich met haar te verkneukelen.

Heel even wou ze dat zij iemand had die ze kon bellen of sms’en, of naar wie ze weg kon glippen, iemand om het geweldige nieuws mee te delen.

In plaats daarvan liep ze om de B&B heen, de trap langs de achtergevel op. Ze liet zichzelf binnen op de tweede verdieping, spitste haar oren terwijl ze naar haar appartement liep.

Ja, dacht ze, ze kon Carolees stem horen, en de opwinding erin. Het leed geen twijfel dat Justine Montgomery haar zus al had gebeld om het nieuws over de tweeling mee te delen.

Hope sloot de deur van haar appartement achter zich. Ze zou in alle rust een paar uurtjes speurwerk verrichten naar hun inwonende geest, en de man, die Billy heette, op wie ze wachtte.